

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-870/2019-57

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, po sucu pojedincu Andrei Herendić u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Gunjače iz Solina, Ulica Domovinskog rata 24, OIB: 96710017054, koju zastupa punomoćnik Davor Radić, odvjetnik, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupa punomoćnica Mateja Vidaković odvjetnica u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 31. kolovoza 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice te punomoćnika tuženika, 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o kreditu br. 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. g., solemniziranog od JB Zrinke Milić Štrkalj, u Splitu, dana 8. ožujka 2005. g., solemniziranog od JB Zrinke Milić Štrkalj, u Splitu, dana 8. ožujka 2005. g., pod br. OU-71/05-1, kao i Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929.

II. Dužan je tuženik, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 38.887,83 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koja teče:

- na iznos od 1.875,40 kn od 31. 8. 2017. g.
- na iznos od 1.963,27 kn od 30. 9. 2017. g.
- na iznos od 1.966,10 kn od 31. 10. 2017. g.
- na iznos od 1.974,82 kn od 30. 11. 2017. g.
- na iznos od 1.967,60 kn od 31. 12. 2017. g.

- na iznos od 1.941,38 kn od 31. 1. 2018. g.
- na iznos od 1.948,63 kn od 28. 2. 2018. g.
- na iznos od 1.946,22 kn od 31. 3. 2018. g.
- na iznos od 1.941,28 kn od 30. 4. 2018. g.
- na iznos od 1.933,41 kn od 31. 5. 2018. g.
- na iznos od 1.932,49 kn od 30. 6. 2018. g.
- na iznos od 1.936,03 kn od 31. 7. 2018. g.
- na iznos od 1.945,05 kn od 31. 8. 2018. g.
- na iznos od 1.944,13 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.944,61 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.942,03 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.942,44 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.943,79 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.944,75 kn od 30. 9. 2018. g.
- na iznos od 1.944,40 kn od 30. 9. 2018. g. pa sve do konačne isplate."

II. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 1. i članka 7., stavak 1. Ugovora o kreditu br, 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. solemniziranog od JB Zrinke Milić Štrkalj, u Splitu, 8. ožujka 2005., pod br. OU-71/05-1 u dijelu kojim je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF (švicarskih franaka) te otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti Kreditora, za CHF (švicarski franka) važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku.

III. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2., stavak 1. Ugovora o kreditu br, 418-50-2684929 od 28. veljače 2005., solemniziranog od JB Zrinke Milić Štrkalj, u Splitu, 8. ožujka 2005., pod br. OU-71/05-1 u dijelu u kojem je određeno da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 4.219,82 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za razdoblje do 31. srpnja 2015. određenoj prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za petpostotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. pa do isplate za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja kamate teče:

- na iznos od 2,60 EUR od 31. listopada 2008.
- na iznos od 6,18 EUR od 31. prosinca 2008.
- na iznos od 8,76 EUR od 31. siječnja 2009.
- na iznos od 9,92 EUR od 28. veljače 2009.
- na iznos od 6,71 EUR od 31. ožujka 2009.

- na iznos od 7,33 EUR od 30. travnja 2009.
- na iznos od 2,42 EUR od 31. svibnja 2009.
- na iznos od 1,67 EUR od 31. kolovoza 2009.
- na iznos od 1,50 EUR od 30. rujna 2009.
- na iznos od 3,19 EUR od 30. studenoga 2009.
- na iznos od 6,09 EUR od 31. prosinca 2009.
- na iznos od 10,21 EUR od 31. siječnja 2010.
- na iznos od 9,27 EUR od 28. veljače 2010.
- na iznos od 14,86 EUR od 31. ožujka 2010.
- na iznos od 13,80 EUR od 30. travnja 2010.
- na iznos od 15,87 EUR od 31. svibnja 2010.
- na iznos od 33,77 EUR od 30. lipnja 2010.
- na iznos od 30,09 EUR od 31. srpnja 2010.
- na iznos od 38,40 EUR od 31. kolovoza 2010.
- na iznos od 34,79 EUR od 30. rujna 2010.
- na iznos od 28,98 EUR od 31. listopada 2010.
- na iznos od 41,24 EUR od 30. studenoga 2010.
- na iznos od 56,84 EUR od 31. prosinca 2010.
- na iznos od 45,79 EUR od 31. siječnja 2011.
- na iznos od 49,67 EUR od 28. veljače 2011.
- na iznos od 44,74 EUR od 31. ožujka 2011.
- na iznos od 45,62 EUR od 30. travnja 2011.
- na iznos od 66,54 EUR od 31. svibnja 2011.
- na iznos od 67,28 EUR od 30. lipnja 2011.
- na iznos od 84,42 EUR od 31. srpnja 2011.
- na iznos od 75,61 EUR od 31. kolovoza 2011.
- na iznos od 65,97 EUR od 30. rujna 2011.
- na iznos od 64,94 EUR od 31. listopada 2011.
- na iznos od 64,20 EUR od 30. studenoga 2011.
- na iznos od 68,79 EUR od 31. prosinca 2011.
- na iznos od 72,80 EUR od 31. siječnja 2012.
- na iznos od 73,34 EUR od 29. veljače 2012.
- na iznos od 70,57 EUR od 31. ožujka 2012.
- na iznos od 72,44 EUR od 30. travnja 2012.
- na iznos od 73,72 EUR od 31. svibnja 2012.
- na iznos od 71,56 EUR od 30. lipnja 2012.
- na iznos od 72,13 EUR od 31. srpnja 2012.
- na iznos od 70,52 EUR od 31. kolovoza 2012.
- na iznos od 67,02 EUR od 30. rujna 2012.
- na iznos od 70,75 EUR od 31. listopada 2012.
- na iznos od 72,53 EUR od 30. studenoga 2012.
- na iznos od 71,28 EUR od 31. prosinca 2012.
- na iznos od 64,26 EUR od 31. siječnja 2013.
- na iznos od 70,22 EUR od 28. veljače 2013.
- na iznos od 70,74 EUR od 31. ožujka 2013.
- na iznos od 68,41 EUR od 30. travnja 2013.
- na iznos od 61,14 EUR od 31. svibnja 2013.
- na iznos od 60,95 EUR od 30. lipnja 2013.
- na iznos od 62,74 EUR od 31. srpnja 2013.

- na iznos od 65,60 EUR od 31. kolovoza 2013.
- na iznos od 69,57 EUR od 30. rujna 2013.
- na iznos od 67,52 EUR od 31. listopada 2013.
- na iznos od 68,97 EUR od 30. studenoga 2013.
- na iznos od 70,61 EUR od 31. prosinca 2013.
- na iznos od 64,52 EUR od 31. siječnja 2014.
- na iznos od 66,47 EUR od 28. veljače 2014.
- na iznos od 65,83 EUR od 31. ožujka 2014.
- na iznos od 63,68 EUR od 30. travnja 2014.
- na iznos od 62,99 EUR od 31. svibnja 2014.
- na iznos od 63,30 EUR od 30. lipnja 2014.
- na iznos od 65,74 EUR od 31. srpnja 2014.
- na iznos od 67,80 EUR od 31. kolovoza 2014.
- na iznos od 67,37 EUR od 30. rujna 2014.
- na iznos od 69,15 EUR od 31. listopada 2014.
- na iznos od 70,36 EUR od 30. studenoga 2014.
- na iznos od 69,65 EUR od 31. prosinca 2014.
- na iznos od 70,62 EUR od 31. siječnja 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 28. veljače 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 31. ožujka 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 30. travnja 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 31. svibnja 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 30. lipnja 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 31. srpnja 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 31. kolovoza 2015.
- na iznos od 70,62 EUR od 30. rujna 2015.,

pa sve do konačne isplate, sve u roku 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 669,20 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za razdoblje do 31. srpnja 2015. određenoj prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za petpostotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30. prosinca 2023. pa do isplate za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja kamate teče:

- na iznos od 10,65 EUR od 30. studenoga 2007.
- na iznos od 10,65 EUR od 31. prosinca 2007.
- na iznos od 10,65 EUR od 31. siječnja 2008.
- na iznos od 10,65 EUR od 29. veljače 2008.

- na iznos od 10,65 EUR od 31. ožujka 2008.
- na iznos od 10,65 EUR od 30. travnja 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. svibnja 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. lipnja 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. srpnja 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. kolovoza 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. rujna 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. listopada 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. studenoga 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. prosinca 2008.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. siječnja 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 28. veljače 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. ožujka 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. travnja 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. svibnja 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. lipnja 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. srpnja 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. kolovoza 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. rujna 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. listopada 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. studenoga 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. prosinca 2009.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. siječnja 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 28. veljače 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. ožujka 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. travnja 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. svibnja 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 30. lipnja 2010.
- na iznos od 21,35 EUR od 31. srpnja 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. kolovoza 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 30. rujna 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. listopada 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 30. studenoga 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. prosinca 2010.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. siječnja 2011.
- na iznos od 2,90 EUR od 28. veljače 2011.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. ožujka 2011.
- na iznos od 2,90 EUR od 30. travnja 2011.
- na iznos od 2,90 EUR od 31. svibnja 2011.,

pa sve do konačne isplate, sve u roku 15 dana.

VI. Odbija se kao neosnovan prigovor prijetoj tuženici u iznosu od 10.356,49 EUR.

VII. Odbija se tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

"Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 2.179,25 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za razdoblje do

31.12.2022..g. određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023.g. do 19.12.2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 20.12.2023.g. pa do isplate za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja kamate na navedeni iznos teče od 30.9.2015.g. pa do konačne isplate."

VIII. Nalaže se tuženiku da naknadi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 3.330,86 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. rujna 2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da su stranke 28. veljače 2005. zaključile Ugovor o kreditu br. 418-50-2684929 solemniziran od strane javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj, u Splitu 8. ožujka 2005. pod br. OU-71/05-1, a kojim Ugovorom je tužiteljica od tuženika podigla kredit u iznosu glavnice od 62.850,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a vraćanje kredita je ugovoreno u 288 mjesečnih anuiteta od 373,34 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da je stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju prihvatila ponudu banke za konverziju predmetnog kredita u kredit u EUR, te je 1. ožujka 2016. s tuženikom zaključila aneks predmetnog Ugovora i to Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929. Ističe da se predmetnim dodatkom Ugovoru utvrđuje da neotplaćena glavnica 30. rujna 2015. iznosi 29.836,15 EUR te da je tužiteljica dužna isplatiti tužitelju dodatni iznos od 3.886,30 HRK s osnova konverzije kao manje plaćeni iznos anuiteta. Navodi da tuženik prilikom ugovaranja predmetnog kredita nije tužiteljicu kao potrošača informirao i upozorio na rizičnost ugovaranja navedene valutne klauzule, te ističe da se tečaj CHF u vrijeme ugovaranja nalazio blizu svojih povijesnih minimuma i u narednom razdoblju je bio očekivan njegov rast što je tuženiku bilo i moralo biti poznato. Ističe da je predmetni kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF tužiteljici predstavljen kao povoljniji, a CHF kao stabilna valuta. Navodi da je odredbom čl. 2 Ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja sukladno jednostranoj odluci o kamatnim stopama tuženika, o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, te ista odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o jednostranoj odluci banke nije razumljiva jer ne postoji objektivni kriteriji temeljem kojih se mogla odrediti takva kamatna stopa, a niti je tužiteljica kao potrošač bila upoznata o kriterijima o kojima bi ovisila promjena kamatne stope, odnosno kriterijima temeljem kojih bi banka mijenjala

kamatnu stopu. Stoga smatra da ugovorne odredbe kojima je ugovoren kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima, te ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi predstavljaju nepoštene i nišetne odredbe jer su u suprotnosti načelu savjesnosti i poštenja. Ističe da je o nišetnosti, odnosno nepoštenosti, sličnih odredbi odlučeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Smatra da joj kao potrošaču nije omogućeno donošenje informirane i valjane odluke jer nije upozorena na rizike ugovaranja valutne klauzule u švicarskom franku, a sama odredba o kamatnoj stopi nije bila razumljiva niti se o istoj pojedinačno pregovaralo, a što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača. Stoga smatra da sukladno odredbi čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), a u vezi odredbe čl. 81. st. 1. i 2. istog Zakona odredbe o valutnoj klauzuli, odnosno vraćanje kredita u kunskoj protuvrijednosti švicarskog franka prema tečaju u vrijeme plaćanja, te odredba kojom se određuje promjenjiva kamatna stopa predstavljaju nišetne ugovorne odredbe. Smatra da se radi o bitnim ugovornim odredbama bez kojih predmetni ugovor ne može opstati, pa je cijeli ugovor o kreditu nišetan. Smatra da novčana valuta u kojoj se ugovara isplata i otplata kredita, te kamatna stopa koja u ugovorima o kreditiranju predstavlja cijenu predstavljaju bitne sastojke ugovora, te nišetnost navedenih odredbi rezultira i nišetnosti samog ugovora o kreditu. Smatra da je stoga svaka ugovorna stranka dužna drugoj vratiti ono što je primila temeljem nišetnog ugovora u smislu odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Navodi da je tuženik tužiteljici na ime kredita isplatio iznos od 298.087,55 HRK, te je tužiteljica tuženiku do 30. rujna 2018. vratila iznos od 325.303,36 HRK pa smatra da je tuženik dužan tužiteljici isplatiti iznos od 27.215,81 HRK. Ističe da kada bi i pored gore navedenih nišetnih odredbi sporni kredit mogao ostati na snazi da bi u svakom slučaju bio nišetan Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929 jer je isti zaključen kao posljedica postojeće ogromne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača te je navedeni aneks dodatno narušio prava i obveze stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača. Ističe da je isti protivan i načelu savjesnosti i poštenja te načelu ravnopravnosti stranaka i načelu jednakovrijednosti činidbi. Ističe da izračunom konverzije utvrđenom predmetnim aneksom ugovara se da je neotplaćena glavnica 29.836,15 EU, odnosno 227.711,68 HRK te da je tužiteljica dužna dodatno uplatiti iznos od 3.886,30 HRK iako s obzirom na nišetnost gore navedene valutne klauzule u švicarskom franku, te odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi na dan 30. rujna 2015. kada je napravljen izračun konverzije, neotplaćena glavnica bi iznosila daleko manje odnosno 182.344,94 HRK. Stoga smatra da bi anuitet koji bi tužiteljica plaćala nakon konverzije iznosio cca 1.500,00 HRK umjesto cca 1.900,00 HRK koliko je s obzirom na nišetnost odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi bilo ugovoreno između stranaka. Stoga smatra da je s obzirom na sve navode predmetnim aneksom stvorena dodatna neravnoteža u pravima i obvezama na teret tužiteljice kao potrošača jer se prilikom zaključenja istoga o izračunu konverzije nije moglo pregovarati te odredbe istoga potrošaču nisu mogle biti razumljive jer potrošač nije bio upoznat sa svim činjenicama bitnim za donošenje informirane odluke. Ovdje valja reći da tužiteljica tijekom postupka ističe da je izvršila dodatne uplate tuženiku u razdoblju od 30. rujna 2018. do 31. ožujka 2019., te stoga preinačava svoj glavni tužbeni zahtjev te istim traži da sud utvrdi nišetnim Ugovor o kreditu br. 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. solemniziran od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005., pod br. OU-71/05-1, kao i Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929,

te da je tuženik dužan isplatiti tužiteljici iznos od 38.887,83 HRK zajedno sa zakonskom zateznom kamatom prema pojedinim navedenim iznosima kao u preinačenom zahtjevu. Tužiteljica je pored glavnog tužbenog zahtjeva istakla i eventualni podredni tužbeni zahtjev koji je također tijekom postupka preinačila te istim traži da sud utvrdi ništetnom odredbu članka 1. i članka 7., stavak 1. Ugovora o kreditu br, 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. solemniziran od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005. pod br. OU-71/05-1 u dijelu kojim je ugovoren iznos kredita u kunsjoj protuvrijednosti CHF (švicarskih franaka) te otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti Kreditora, za CHF (švicarski franka) važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku, te utvrdi ništetnom odredbu članka 2., stavak 1. Ugovora o kreditu br, 418-50-2684929 od 28. veljače 2005.g., solemniziranog od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005., pod br. OU-71/05-1 u dijelu u kojem je određeno da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, te naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 4.219,82 EUR s osnove preplate po osnovi tečaja zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za razdoblje do 31. srpnja 2015. na svaki pojedini mjesečni iznos približe naveden pod točkom IV. izreke presude, te naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 669,20 EUR s osnove preplate promjenjive kamatne stope zajedno sa zakonskom zateznom kamatom za razdoblje do 31. srpnja 2015. na svaki pojedini mjesečni iznos približe naveden pod točkom V. izreke presude, te s osnove uvećanja stvarne glavnice konverzijom iznos od 2.179,25 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2015. pa do isplate. Tužiteljica je također tijekom postupka postavila i dodatni podredni tužbeni zahtjev ukoliko prva dva budu odbijena te predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu članka 1. i članka 7., stavak 1. Ugovora o kreditu br. 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. solemniziran od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005. pod br. OU-71/05-1 u dijelu kojim je ugovoren iznos kredita u kunsjoj protuvrijednosti CHF (švicarskih franaka) te otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti Kreditora, za CHF (švicarski franka) važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku, te utvrdi ništetnom odredbu članka 2., stavak 1. Ugovora o kreditu br, 418-50-2684929 od 28. veljače 2005.g., solemniziranog od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005., pod br. OU-71/05-1 u dijelu u kojem je određeno da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, te naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 1.245,19 EUR, a koji se odnosi na zakonsku zateznu kamatu na iznos preplate po osnovi tečajne razlike i razlike anuiteta, a sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 5. listopada 2018. pa do isplate. Predlaže da sud naloži tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava tužbu i tužbene zahtjeve tužiteljice. Vezano za osnovni tužbeni zahtjev tužiteljice ističe da niti jedan od navodno spornih elemenata ugovora nije ništetan te da su isti i ništetni isti ne bi uzrokovali ništetnost cijelog ugovora te se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda RH posl. br. Pž-6632/17. Ističe da je dodatkom Ugovoru broj KONV-01/2016 izvršena konverzija tužiteljičinog kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN102/15, dalje ZID ZPK), te je tuženik postupajući po odredbi čl. 19.c st. 1. točka 2. istog Zakona tužiteljici ponudio konverziju predmetnog ugovora koju je dobrovoljno prihvata. Navod i da je time kredit izmijenjen u kredit s valutnom klauzulom u EUR na koji su primijenjene

promjenjive redovne kamatne stope jednake kamatnim stopama (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) onima koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a sve uplate koje je tužiteljica izvršila prema otplatnom planu u CHF obračunate su prilikom izrade novog otplatnog plana. Smatra da su posljedice konverzije u odnosu na Ugovor o kreditu sukladno ZID ZPK, te da je konverzijom kredita obuhvaćeno cjelokupno razdoblje trajanja predmetnog kredita na način da je tužiteljev Ugovor izmijenjen kao da je 28. veljače 2005. zaključen ugovor s valutnom klauzulom u EUR i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u EUR. I u slučaju da je vezanje glavnice kredita u CHF ili ugovaranje kamatne stope promjenjive odlukom tuženika ništetno, a što prema mišljenju tuženika nije, smatra da nakon provođenja konverzije utvrđivanje ništetnosti istih nije moguće jer su sporne odredbe u cijelosti izmijenjene na način kao da nikada nisu bile niti ugovorene. Ističe da su sve uplate izvršene po otplatnom planu u CHF uračunate prilikom izračuna konverzije i promjene kamate i valute ugovora, te je konverzijom kredita tužiteljici neotplaćena glavnica smanjena za 10.242,08 EUR, te su konverzijom kredita iscrpljene sve pravne pretpostavke za bilo kakva daljnja potraživanja na ime valute CHF ili kamate po otplatnom planu u CHF jer su u cijelosti obuhvaćeni konverzijom u smislu odredbe čl. 81. st. 5. ZZP-a iz 2003., odnosno čl. 96. st. 5. ZZP-a iz 2007. Ističe da ako je tužiteljica smatrala da je Ugovor o kreditu glede kojeg joj se nudi konverzija ništetan ista nije morala prihvatiti prijedlog konverzije. Smatra da je svrha ZID ZPK bila trajno rješenje problema kredita u CHF. Ističe da je ponuda konverzije za tuženika predstavljala zakonsku obvezu, a tužiteljica je imala mogućnost izabrati hoće li ili neće prihvatiti ponuđenu konverziju. Ističe da je cjelokupna konverzija u cijelosti propisana Zakonom. Navodi da je tužiteljica dva puta pristala na izračun koji joj je tuženik dostavio, a drugi je bio još povoljniji (izjave o prihvatu izračuna konverzije od 10. prosinca 2015. i 22. siječnja 2016.). Ističe da su dodatkom Ugovora o kreditu odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi određene samim ZID ZPK i Ugovor unesene iz samog Zakona. Stoga smatra da sukladno odredbama čl. 81. st. 5. ZZP-a iz 2003. i čl. 96. st. 5. ZZP-a iz 2007. glave Zakona koje reguliraju nepoštene ugovorne odredbe ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne naravi, pa nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost. Vezano za kondemnatorni zahtjev kojim tužiteljica traži isplatu razlike između iznosa kojeg je tuženik tužiteljici isplatio na ime Ugovora o kreditu i iznosa kojeg je tužiteljica tuženiku vratila do 30. rujna 2018. Navodi da je takav stav protivan presudi Visokog trgovačkog suda RH na koju se tužiteljica poziva. Vezano za eventualni kumulirani tužbeni zahtjev ističe da su odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi koje tužiteljica smatra neosnovanim u cijelosti izmijenjene dodatkom o konverziji kredita i više ne postoje, odnosno izmijenjene su retroaktivno i kao da nikada nisu ni postojale. Smatra da je provedbom konverzije prestalo pravo tužiteljice na bilo kakve zahtjev s osnove otplatnog plana u CHF pa tužiteljica nema pravni interes za postavljanjem deklaratornih zahtjeva i iste treba odbaciti. Smatra kondemnatorni zahtjev u cijelosti neosnovanim jer je provedbom konverzije ugovor izmijenjen, kao da je tužiteljica 28. veljače 2005. zaključila ugovor s valutnom klauzulom u EUR i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u EUR. Prigovara visini tužbenih zahtjeva i ističe prigovor zastare. Tijekom postupka protivi se preinaci tužbenog zahtjeva tužiteljice te ističe prigovor zastare na preinačeni dio tužbenog zahtjeva. Predlaže odbiti sve tužbene zahtjeve tužiteljice te da mu ista nadoknadi troškove parničnog postupka.

3. Tužiteljica tijekom postupka ponavlja navode iz tužbe. Također ističe da je aneks Ugovora o kreditu ništetan te je nastala ekonomska neravnoteža u postojećem kreditnom odnosu i tužiteljici kao potrošaču je nametnuto plaćanje činidbe, a da pri tome u većem dijelu ne postoji protučinidba. Navodi da joj se nametnula otplata iznosa glavnice koji uveliko premašuje iznos duga u trenutku zaključenja predmetnog dodatka. Smatra da joj povrat preplaćenih iznosa pripada i za razdoblje nakon provedene konverzije za razdoblje od 31. ožujka 2019.

4. Tuženik tijekom postupka ponavlja navode iz odgovora na tužbu. Vezano za postupak zaštite kolektivnih interesa smatra da tužiteljica u ovom postupku mora dokazati nepoštenost odnosno ništetnost konkretnih ugovornih odredbi, te smatra da je odredba o valutnoj klauzuli tužiteljici bila jasna, razumljiva i lako uočljiva te se o istoj pojedinačno pregovaralo i ista nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a tužiteljici su tijekom pregovaranja u ponudi kredita obrazložene posljedice i rizici vezanja kredita uz tečaj CHF. Smatra da je tužiteljici dao sve informacije temeljem kojih je ista mogla donijeti informiranu odluku, a ističe da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika. Ističe da je tijekom otplate kredita došlo do neočekivanog rasta švicarskog franka u odnosu na ostale svjetske valute koji nitko nije mogao predvidjeti pa tako ni tuženik. Smatra i da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi tužiteljici bila lako uočljiva, jasna i razumljiva. Tužiteljici promjenama kamatne stope nije mogla nastati šteta te je kamata od lipnja 2011. snižena ispod početno ugovorene na 4,75 %, a od siječnja 2014. dodatno snižena na 3,23 %. Ističe da je promjena kamatne stope posljedica objektivnih tržišnih okolnosti, a ne tuženikove nesavjesnosti i nepoštenja, te je tuženik prilikom formiranja i promjene kamatne stope uzimao u obzir promjene tržišnih faktora koji određuju troškove financiranja banke. Smatra da je sklapajući Ugovor o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom tužiteljica unaprijed dala suglasnost da se kamatna stopa tijekom otplate kredita promijeni. Navodi da ukoliko sud utvrdi tužbeni zahtjev za isplatu osnovanim ističe prigovor radi prebijanja i predlaže da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužiteljici u iznosu od 301.470,21 HRK uvećano za zakonske zatezne kamate od 23. ožujka 2005. do isplate. Također u slučaju da naslovni sud utvrdi da je tužiteljičin eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za isplatu osnovan ističe procesnopravni prigovor radi prebijanja i predlaže da su utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužiteljici u iznosu od 78.030,98 HRK, a koji iznos predstavlja iznos kojim je tužiteljici umanjena neotplaćena glavnica na dan 30. rujna 2015., odnosno iznos od 10.224,08 EUR u kunskoj protuvrijednosti primjenom srednjeg tečaja HNB-a za EUR na navedeni dan. Ističe da u predmetnom slučaju konverzijom kredita nije utvrđena preplata već je obračunom utvrđen manjak odnosno iznos koji je tužiteljica bila dužna dodatno podmiriti u odnosu na usporediv kredit u EUR, pa dakle tužiteljica za vrijeme ugovornog odnosa nije platila više, već manje od iznosa koji bi platila da je od početka platila kredit u EUR pa time nije došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka na štetu tužiteljice. Tijekom postupka tuženik konačno specificira prigovor radi prebijanja, te navodi da iznos od 78.030,98 HRK odnosno iznos od 10.356,49 EUR, stavlja u prijeboj te isti predstavlja tzv. negativne razlike u iznosu od 1.051,55 EUR i iznos za koji je tužiteljici umanjena neotplaćena glavnica od 9.304,94 EUR.

5. Prema ocjeni ovog suda, tužiteljici je točan iznos kojeg je tuženik stekao bez osnove postao poznat tek kad je provedeno financijsko vještačenje pa u skladu s

čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu: ZPP) tužiteljica može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave jer ju bez svoje krivnje nije mogla preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Sud je stoga prihvatio preinaku tužbe tužiteljice iz podnesaka od 15. rujna 2025. i 21. kolovoza 2026., te se u ovom sporu odlučuje o osnovanosti tako konačno postavljenog tužbenog zahtjeva.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. solemniziran od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005. pod br. OU-71/05-1 (list 8-17), otplatni plan od 22. ožujka 2005. (list 18-27), Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929 od 3. veljače 2016. (list 28-29, 72-25), kontrolni ispis unosa korištenja (list 30), prijepis knjigovodstvene kartice za kredit tužiteljice od 12. listopada 2018. (list 31-35), dopis tuženika s izračunom konverzije od 15. siječnja 2016. uz priloge-otplatni plan (list 54-71), dopis tuženika tužiteljici o stanju kredita od 20. veljače 2016. uz otplatni plan (list 76-80), prijedlog Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (list 81-86), izjava tužiteljice o prihvatu izračuna konverzije od 10. prosinca 2015. (list 87), izjava tužiteljice o prihvatu izračuna konverzije od 22. siječnja 2016. (list 88), promotivni uvjeti tuženika odobravanja namjenskih kredita za stambene potrebe građanima uz valutnu klauzulu u CHF od 3. siječnja 2005. (list 147-156), Opće uvjete poslovanja tuženika sa stanovništvom od 11. ožujka 2005. (list 157-159), informacije za klijente od 1. siječnja 2011. (list 160-161), Pravilnik tuženika o obračunu kamata iz siječnja 2005. (list 162-187), Pravilnik tuženika o obračunu kamata i naknada od 1. siječnja 2011. (list 188-209), Pregled kretanja tržišnih parametara od prvog kvartala 2004. do prvog kvartala 2013. (list 210), često postavljena pitanja i odgovori iz područja zaštite potrošača i tržišnog natjecanja (list 211-212), prijepis knjigovodstvene kartice za kredit tužiteljice sa stanjem na dan 29. travnja 2019. (list 223-228), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja (list 342-357), dodatni nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja (list 380-381), te drugu dokumentaciju u spisu i sudsku praksu, te je saslušao tužiteljicu kao stranku u postupku.

7. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio da osnovni tužbeni zahtjeva tužiteljice nije osnovan, a prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužiteljice je djelomično osnovan. Neosnovan je prigovor prijeboja tuženika.

8. Nesporno je da su stranke i to tuženik kao davatelj kredita-banka s tužiteljicom kao korisnicom kredita dana 28. veljače 2005. sklopile Ugovor o kreditu br. 418-50-2684929 solemniziran od javnog bilježnika Zrinke Milić Štrkalj 8. ožujka 2005. pod br. OU-71/05-1 (list 8-17, dalje Ugovor), a u koji je sud izvršio uvid. Uvidom u presliku predmetnog Ugovora utvrđeno je da se radi o namjenskom kreditu za kupnju stana (čl. 6. Ugovora), a ugovoreno je stavljanje na raspolaganje kredita u kunskoj protuvrijednosti koji odgovara protuvrijednosti od 62.850,00 CHF obračunato po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja (čl. 1. Ugovora). Predmetnim Ugovorom je ugovoren rok otplate od 288 mjeseci (čl. 4. Ugovora). Ugovorena je kamatna stopa koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,95 % godišnje, te je tijekom postojanja obveze

po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora (ovdje tuženika, čl. 2. Ugovora). Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora (ovdje tuženika) za CHF, važećem na dan dospijeca (čl. 7. Ugovora).

9. Također je nesporno da su stranke sklopile Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 418-50-2684929 od 3. veljače 2016. (list 28-29, 72-25 dalje Dodatak), u koji je sud izvršio uvid, te je utvrđeno da je navedenim Dodatkom izvršena konverzija temeljnog Ugovora o kreditu br. 418-50-2684929 od 28. veljače 2005. iz valutne klauzule u CHF u valutnu klauzulu u EUR, te je utvrđeno u članku 4. Dodatka da na dan 30. rujna 2015., a prije provedbe konverzijeuguje banci (ovdje tuženiku) temeljem osnovnog Ugovora u CHF po osnovi neotplaćene glavnice kredita u CHF u skladu s izračunom konverzije iznos od 40.060,21 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca. Ukupno utvrđeni iznos anuiteta/obroka prema EUR otplatnom platnu do 30. rujna 2015. iznosi 34.828,24 EUR. Ukupno uplaćeni iznos utvrđen u valutnoj klauzuli u EUR sukladno čl. 19.c st. 1. točka 4. Zakona o potrošačkom kreditiranju do 30. rujna 2015. iznosi 34.319,03 EUR. Tražbina kreditora (ovdje tuženika) temeljem konverzije iznosi 509,21 EUR. Preostala neotplaćena glavnica kredita u kunama s valutnom klauzulom u EUR nakon provedbe konverzije na dan 30. rujna 2015. iznosila bi 29.836,13 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca. U čl. 5. Dodatka je utvrđeno da razlika između izračuna utvrđene preostale neotplaćene glavnice prije konverzije iz čl. 4. točke 1. i izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice nakon konverzije iz čl. 4. točke 5. iznosi 10.224,08 EUR. Ugovorne strane su u čl. 5. usuglasile da nakon što se temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju i navedenog dodatka provede konverzija novčana obveza korisnika kredita (ovdje tužiteljice) prema kreditoru, ovdje tuženiku, u odnosu na dio glavnice kredita u visini 10.224,08 EUR prestaje, a korisnik kredita na ime preostale neotplaćene glavniceuguje kreditoru na dan 30. rujna 2015. iznos od 29.836,13 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca.

10. Uvidom u dopis tuženika s izračunom konverzije od 15. siječnja 2016. uz priloge-otplatni plan (list 54-71) razvidno je da je tuženik tužiteljici dostavio obavijest o stanju predmetnog kredita odnosno preostaloj neotplaćenoj glavnici na dan 30. rujna 2015. koja iznosi 43.797,83 CHF, odnosno po srednjem tečaju na isti dan 40.060,21 EUR, odnosno 305.742,67 HRK. Prema novom otplatnom planu tuženik je obavijestio tužiteljicu da bi se konverzijom kredita neotplaćena glavnica smanjila za 10.224,08 EUR, te bi iznosila 29.836,13 EUR, a njezina nova mjesečna obveza iznosi 268,37 EUR. Iz pregleda ukupno dospjelih obveza i ukupno primljenih uplata tuženik ističe da je vidljivo da je uplaćeno 509,21 EUR manje nego što je trebalo uplatiti prema otplatnom planu kredita s valutnom klauzulom u EUR.

11. Uvidom u dopis tuženika tužiteljici o stanju kredita od 20. veljače 2016. uz otplatni plan (list 76-80) razvidno je da isti obavještava tužiteljicu da je nakon provedenog obračuna konverzije sukladno sklopljenom Dodatku, a koji obračun uključuje i dospijeca obveza i izvršene uplate u prijelaznom razdoblju od 30. rujna 2015. do provedbe konverzije, stanje po kreditu 20. veljače 2016. iznosi neotplaćena glavnica 29.825,51 EUR, preplata iz konverzije 543,36 HRK, a koja se koristi za

podmirenje 50 % budućih anuiteta/obroka. Tužiteljica je obaviještena da njezina nova mjesečna obveza iznosi 261,87 EUR.

12. Uvidom u izjavu tužiteljice o prihvatu izračuna konverzije od 10. prosinca 2015. (list 87) i izjavu tužiteljice o prihvatu izračuna konverzije od 22. siječnja 2016. (list 88), razvidno je da je tužiteljica dva puta prihvaćala izračun konverzije tuženika.

13. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, odnosno da li je pravilno izračunato stanje nedospjele glavnice predmetnog kredita u trenutku izračuna konverzije na dan 30. rujna 2015., a temeljem kojeg su stranke zaključile Dodatak predmetnog Ugovora o kreditu. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja tužiteljice.

14. Kako je već rečeno u točki 11. obrazloženja ove presude valutna klauzula ugovorena je u čl. 1. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu, a promjenjiva kamatna stopa ugovorena je u čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu.

15. Među strankama je sporno da li se u ovom postupku mogu primijeniti utvrđenja iz kolektivnog spora u tzv. slučaju Potrošač, te u svezi s time da li tužiteljica može osnovano od tuženika zahtijevati isplatu, odnosno da li je pravilno sačinjen izračun stanja nedospjele glavnice predmetnog kredita u trenutku izračuna konverzije na dan 30. rujna 2015., a temeljem kojeg su stranke zaključile Dodatak predmetnog Ugovora o kreditu, kako je već rečeno.

16. Nesporo je da je tužiteljica potrošač te je sklopila potrošački ugovor o kreditu s tuženikom za kupnju stana. U smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07 i 79/07, dalje: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužiteljica je predmetnim stambenim kreditom kupila stan u kojem i sada živi za osobne potrebe, a prema iskazu tužiteljice u istome nikada nije obavljala nikakvu poslovnu djelatnost niti ga je iznajmljivala.

17. Sporno je da li su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu učinjene suštinski razumljive. Nastavno bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj.

18. Tužiteljica saslušana kao stranka u postupku navela je da je uzela kredit vezan uz valutu CHF jer joj je to preporučila djelatnica banke koja joj je rekla da je to u tom trenutku povoljan kredit. Ista ju nije upozorila na nikakav rizik, već joj je samo rekla da može doći do oscilacija malo gore-dolje, odnosno da može doći do promjene kamate malo gore-dolje, ali ne baš tako drastično kako je na kraju bilo. Navodi da se više ne sjeća da li je u ugovoru pisalo da je kamata promjenjiva. U ništa drugo nije bila upućena. Čitala je Ugovor o kreditu, međutim navodi da nije ništa razumjela i ti joj

pojmovi bili skroz nejasni. Banka je priredila sam Ugovor o kreditu, a ona ga je potpisala kako joj je isti bio predložen. Nije tražila da joj se bilo što pojašnjava s obzirom da joj je djelatnica banke rekla da je to povoljno i onda je ona to tako prihvatila i potpisala te plaćala rate svaki mjesec. Navela je da joj je rata kredita počela rasti malo po malo. Nije se išla raspitivati u banku što se događa s obzirom da je bilo dosta napisa po medijima. Međutim kada joj je rata već poprilično narasla došlo je do konverzije odnosno čitala je i čula o tome pa je otišla u banku gdje su joj savjetovali da prebaci kredit u EUR. Ona je to prihvatila i potpisala je Ugovor o konverziji te se sjeća da joj je rata kredita nakon toga bila manja. Navodi da joj od strane djelatnika banke nije objašnjen način promjene kamatne stope odnosno o čemu bi ovisila promjena kamatne stope. Navodi da joj prilikom konverzije kredita od strane banke nije bilo predloženo stvarno stanje duga s obzirom na ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli odnosno nije joj rečeno da je valutna klauzula ništetna. Navodi da je iza konverzije dobila rješenje od banke da je ona banci još dužna još nekih 500,00 EUR ili je možda bila cifra u kunama u iznosu od možda 3.000,00 HRK, da bi nakon par dana dobila drugo rješenje da joj banka duguje 500,00 HRK i na sljedećoj rati joj je za tih 500,00 HRK bila smanjena rata.

19. Sud nije imao razloga ne prihvatiti ovakav iskaz tužiteljice s obzirom da je isti životan i logičan, a razumljivo je zbog proteka vremena od više od 20 godina da se tužiteljica nekih stvari ne sjeća. Sud smatra da tuženik nije dokazao da su tužiteljici kao potrošaču sporne odredbe Ugovora učinjene suštinski razumljivima, pa da tužiteljica na temelju tih informacija može procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi na svoje financijske obveze. Tuženik također nije dokazao da je tužiteljica kao potrošač mogla utjecati na sadržaj pojedinih ugovornih odredbi definiranih od tuženika kao trgovca.

20. U postupku pokrenutom povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača ovlaštenog tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka u Republici Hrvatskoj, uključujući i tuženika Trgovački sud u Zagrebu je 4. srpnja 2012. donio presudu poslovni broj P-1401/2012, a povodom žalbi tuženika donesene su presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015., presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. i tim odlukama je pravomoćno utvrđena povreda interesa i prava potrošača i ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica.

21. U odnosu na tuženika citiranim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je u određeno navedenom razdoblju povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama tada važećeg čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZP/03) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi tada

važećeg čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 – dalje: ZZP/07), a koje povrede traju i dalje.

22. U odnosu na tuženika citiranim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je u određeno navedenom razdoblju povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovor o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem redovne kamatne stope koja je tijekom postojanja obveze po tim ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i njezinim drugim internim aktima, a bez da su prije i u vrijeme sklapanja tih ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači pojedinačno o tome pregovarali i utvrdili parametre koji utječu na odluku o promjenjivoj stopi ugovorne kamate, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZP/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. na dalje suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 – dalje: ZZP/07).

23. Te odluke su u skladu s čl. 502.c ZPP-a, koja je bila na snazi u vrijeme pokretanja ovog spora, obvezujuća i za ovaj sud. S obzirom na tu odredbu kao i na odredbu čl. 118 ZZP-a sud nije u ovom sporu ocjenjivao navode tuženika o opravdanosti ugovaranja vezivanja valute glavnice za švicarski franak i o tome je li postupanje tuženika bilo savjesno i pošteno jer je to već detaljno ocjenjeno u kolektivnom sporu. Naime, citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a, kojima je propisano proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, pa s obzirom na iznesena utvrđenja iz odluka donesenih u tom kolektivnom sporu u ovom sporu nije bilo potrebno provoditi postupak dokazivanja u tom pravcu.

24. U čl. 502.c ZPP-a i u čl. 118 ZZP-a je navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude donesene u kolektivnom sporu u posebnim parnicama radi naknade štete. Kad netko drugome neosnovano isplati neki iznos time je osobi koja je izvršila isplatu svakako nastala financijska šteta. Svako drukčije tumačenje prethodno navedenih odredbi bilo bi nerazumno, a zakonske odredbe nisu same sebi svrha, nego se one donose u svrhu uređenja određenog pravno područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju i u primjeni donesenih propisa se one trebaju smisljeno tumačiti, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. U tom smislu je čl. 107 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 70/19) dopunjen čl. 502.c ZPP-a tako da obuhvaća i parnice za naknadu štete i isplatu. U odnosu na odredbe kojim je valuta glavnice vezana za švicarski franak u postupku pokrenutom kolektivnom tužbom utvrđeno je da su ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka, pa i ovog tuženika, bile nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi za klijente kao potrošače, dok su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika za korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima i da su te banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao

buduće korisnike kredita, a o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije se pojedinačno pregovaralo. Umjesto toga, vodeći računa samo o svom interesu, ne uvažavajući interese potrošača, iskoristivši činjenicu da nema propisa koji im to nalaže, banke su potrošačima nametnule ugovorne odredbe koje potrošače stavljaju u neravnopravan položaj, koji uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i sve to na štetu potrošača, što je sve suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

25. Slijedom navedenog, predmetnim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je tuženik kao poslovna banka povrijedio prava tužiteljice kao potrošača, odnosno korisnika kredita, u smislu da je ugovorio nepoštenu i ništetnu odredbu kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica.

26. Dakle, odredba Ugovora o kreditu ništetna je u dijelu odredbe kojim se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, što je sadržano u odredbi čl. 1. i čl. 7. st. 1. Ugovora, te u dijelu odredbe kojima se propisuje promjenjiva kamatna stopa, što je sadržano u dijelu odredbe čl. 2. st. 1. Ugovora, stoga je odlučeno kao pod točkama II i III izreke presude.

27. Tužiteljica se u ovom postupku pozivala na ništetnost, a na nju pazi i sud po službenoj dužnosti, kako propisuje čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 dalje u tekstu: ZOO). Budući da su odredbe o vezivanju valute glavnice uz švicarski franak te vezano za promjenjivu kamatnu stopu sve u skladu s odlukama tuženika ništetne, one se među strankama ne mogu primijeniti. S time da ovdje valja reći da po ocjeni ovog suda, ništetnost naprijed navedenih odredbi Ugovora navedenih u točki 29. obrazloženja ove presude, ne povlače ništetnost samog ugovora jer on može opstati bez istih (čl. 102. st. 2. ZOP). Naime, ugovor o kreditu može opstati bez odredbe o načinu na koji se utvrđuje visina tražbine kreditora, a što se tiče ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u dijelu da se ona određuje prema odluci banke, uklanjanjem odredbe o promjenjivosti kamatne stope ostaje na snazi odredba o početnoj kamatnoj stopi. Dakle, ugovor o kreditu može opstati i bez te tog dijela ništetne odredbe o kamatnoj stopi. Stoga je odbijen zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnosti cijelog ugovora o kreditu, te odbijen dio tužbenog zahtjeva tužiteljice za isplatu temeljem takve ništetnosti cijelog Ugovora, pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude. Nadalje o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu kojim se traži utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredaba sud je odlučio kao pod točkama II. i III. izreke presude, kako je već rečeno.

28. Stoga sud smatra da je tuženik sukladno čl. 323. i čl. 1111. ZOO-a, dužan vratiti tužiteljici sve što je primio po toj osnovi koja je utvrđena ništetnom.

29. Ovdje valja reći da je zakonitost i provedba konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 dalje u tekstu: ZIDZPK/15) utvrđena rješenjem Vrhovnog suda RH u oglednom postupku poslovni broj Gos-1/19 od 4. ožujka 2020., kao i odlukom Ustavnog suda RH broj U-I-3685/15 od 4. travnja 2017. Stoga, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošači, korisnici kredita uz valutnu klauzulu u CHF nisu izgubili pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih, a time i ništetnih ugovornih odredbi

osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF do dana sklapanja sporazuma o konverziji, kojim su izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita, što proizlazi iz same činjenice da se radi o dodatku, aneksu osnovnom ugovoru o kreditu, a ne o sklapanju novog ugovora o kreditu. Naime sklapanjem sporazuma o konverziji nepoštene, a time i nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu nisu sukladno odredbi članka 326. stavka 1. ZOO-a postale valjane, a ujedno niti odredbama ZIDZPK/15 nije propisano da bi nišetni osnovni ugovori, odnosno nišetne odredbe osnovnih ugovora o kreditu provedenom konverzijom konvalidirali, postali valjani. Dakle, sklapanjem Dodatka predmetnom Ugovoru o kreditu od 3. veljače 2016. predmetnom Ugovoru između stranaka nije konvalidirana nišetnost.

30. Ovdje valja reći da je način izračuna konverzije kredita propisan ZIDZPK/15 i to čl. 19.c st. 1. koji propisuje da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se: 1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita, 2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, 3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. navedenog stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta, 4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta

u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. navedenog stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate, 5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. navedenog stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. navedenog stavka smatra preplatom koja se: ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. navedenog stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. navedenog stavka, vjerovnik i potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, ako iznos preplate prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. navedenog stavka, vraća potrošaču od strane vjerovnika u roku od 60 dana od datuma prihvata konverzije od strane potrošača, iznos preplate iz ove točke preračunava se u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač, 6. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. navedenog stavka manji od ukupnog iznosa obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka, namiri vjerovniku od strane potrošača sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača, a obveze po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR nastave ispunjavati od strane potrošača, 7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. navedenog stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. navedenog stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. navedenog stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača, 8. učinak konverzije utvrdi kao razlika: stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dopijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d navedenog Zakona i iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. navedenog stavka.

31. Predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu od 3. veljače 2016. između stranaka je sklopljen sukladno čl. 19.c ZIDZPK/15.

32. Predmet ovog postupka je utvrditi da li je pravilno izračunato stanje nedospjele glavnice predmetnog kredita u trenutku izračuna konverzije na dan 30.

rujna 2015., a temeljem kojeg su stranke zaključile predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu, te uvođenje ravnoteže između tužiteljice, kao potrošača i korisnika kredita i tuženika, kao banke, odnosno trgovca. Cilj konverzije je sukladno ZIDZPK/15 bio osigurati redovitu otplatu kreditnih zaduženja dužnika u iznosu i pod uvjetima koji dužnika ne dovode u neravno pravan i dužnički ovisan položaj u odnosu na vjerovnika pri čemu se treba voditi načelom da se osigura ravnopravan, a ne povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u EUR. Dakle, cilj je uspostaviti ravnotežu u odnosu između potrošača i trgovca i ukloniti ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF i njihove učinke. Metoda uklanjanja ništetnih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu je pretvaranje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom CHF u kredite s valutnom klauzulom EUR, kako bi se potrošači kredita s valutnom klauzulom CHF izjednačili s potrošačima kredita s valutnom klauzulom EUR, a što proizlazi iz odredbe čl. 19.b. ZID ZPK-a/15 pod nazivom „Načelo konverzije kredita“. Prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu i proveli konverziju moraju biti izjednačena s pravima onih korisnika kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak odnosno koji nisu proveli konverziju jer su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana kad su neki od tih korisnika proveli konverziju svi takvi potrošači imali jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

33. S time da ovdje valja reći da je ZID ZPK/15 stupio na snagu 30. rujna 2015., odnosno u trenutku kad nije bilo pravomoćne presude o ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. Naime, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u pogledu valutne klauzule u CHF potvrđena je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a revizijska odluka Rev-2221/2018-11 je donesena 3. rujna 2019. Međutim, unatoč činjenici da u vrijeme stupanja na snagu ZID ZPK-a/15, nije bilo pravomoćne odluke o ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli CHF, ZIDZPK/15 je propisujući u odredbi članka 19.c. stavak 1. točke 1. i 4. izračun konverzije prema tečaju na dan isplate kredita i dalje prema tečaju na dan plaćanja mjesečnih anuiteta regulirao otklanjanje učinaka ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF. S time da ovdje valja reći da su potrošači pristupili konverziji u takvim činjeničnim i pravnim okolnostima u kojima nisu imali nikakvih saznanja o tome da konvertiraju valutu koja je zapravo ništetna, niti su znali koliko im je banka dužna po osnovi nepoštenih odredaba o valuti i kamati, a koliko od toga im se konverzijom restituira. Stoga sud smatra da nema govora o informiranosti potrošača i prešutnom odricanju od svojih tražbina temeljenih na ništetnosti. U navedenoj situaciji potrošači su bili potpuni pravni i financijski laici, a banke nesporno jače, informiranije i financijski obrazovanije ugovorne strane. Kalkulatori konverzije i revizorska izvješća, s obzirom da nisu rađeni na postavkama ništetnosti po mišljenju suda nisu bili razumljivi prosječnom potrošaču i ne mogu predstavljati valjano “informiranje” niti mogu prouzročiti odricanje od navedenog potraživanja.

34. Tuženik je istaknuo prigovor zastare. Sud smatra da ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom

individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

35. Imajući na umu navedeno, kako je već u postupku kolektivne zaštite potrošača ustanovljena djelomična ništetnosti navedenih odredbi tada zastarni rok u ovom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

36. Kako je ništetnost odredbe o kojima se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ustanovljena presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja je postala pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., a tužba je u ovom individualnom postupku potrošača podnesena 7. studenoga 2018. poštom preporučeno, pa nije protekao zastarni rok od 5 godina iz čl. 225 ZOO-a i neosnovan je prigovor zastare tuženika u odnosu na potraživanje tužiteljice vezano za isplatu temeljem ništetnosti odredbe o kojima se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak.

37. Kako je ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ustanovljena presudom Trgovačkog sud u Zagrebu od 4. srpnja 2012. poslovni broj P-1401/2012, a koja je postala pravomoćna donošenjem presude i rješenja Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., a tužba je u ovom individualnom postupku potrošača podnesena 7. studenoga 2018. poštom preporučeno, to nije protekao zastarni rok od 5 godina iz čl. 225 ZOO-a i neosnovan je prigovor zastare tuženika u odnosu na potraživanje tužiteljice vezano za isplatu temeljem ništetnosti odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Također, neosnovan je prigovor zastare nakon preinake tužbenog zahtjeva s obzirom da je tužiteljica samo prilagodila iznos visine potraživanja nalazu i mišljenju vještaka, a radi se o istovjetnom potraživanju za isplatu kao u početnom tužbenom zahtjevu.

38. Imajući u vidu navedeno sud je proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, te je izvršio uvid u nalaz i mišljenje istog vještaka (list 342-357). Iz navedenog nalaza i mišljenja proizlazi da je vještak u Tabeli 1 (list 346-357) dao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u predmetnom razdoblju otplate, kao i usporedni otplatni plan prema sljedećim elementima i to glavnica u iznosu od 62.850,00 CHF, fiksna stopa ugovornih kamata od 4,95 % godišnje i otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan korištenja kredita, te je usporedbom iznosa iz tih dvaju otplatnih planova iskazao razlike u visini obveza. Tako je vještak prvo iskazao razlike u visini anuiteta, koje proizlaze iz promjene kamatne stope u predmetnom razdoblju otplate (stupac 'm' Tabele 1), zatim je te razlike iskazao u odgovarajućoj protuvrijednosti u kunama, primjenom ugovorenog srednjeg tečaja kreditora na dan korištenja kredita (stupac 'p' Tabele 1), te konačno iskazao razlike (povećanje obveze) po osnovi promjene tečaja (stupac 'r' Tabele 1), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži

razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan dospijeca svake pojedine obveze i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita). Vještak je dao rekapitulaciju glavnice na dan 30. rujna 2015., u kojoj se preostala glavnica prema otplatnom planu s kamatnom stopom od 4,95 % (iskazana u kunama prema tečaju važećem na dan korištenja kredita), uspoređuje s preostalom glavnicom u EUR (iskazana u kunama prema tečaju važećem na 30. rujna 2015.), te je iskazao razliku, imajući na umu da je po predmetnom kreditu provedena konverzija. Vještak navodi da radi poštivanja reda uračunavanja i ispunjenja (sukladno čl. 171. i 172. ZOO-a), obračunao je i iskazane zatezne kamate na razlike u visini anuiteta (stupac 'r' Tabele 1) kao i razlike po osnovi promjene tečaja (stupac 't' Tabele 1) do 30. rujna 2015. Također vještak napominje da je u skladu s čl. 11.d Zakona o dopuni zakona o potrošačkom kreditiranju, za obveze plaćene nakon 26. siječnja 2015. primijenio tečaj od 6,39 kuna za 1 CHF (koji se primjenjivao u razdoblju od jedne godine od stupanja na snagu navedenog Zakona). Vještak navodi da u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza daje konačno mišljenje. Ističe da ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno), tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (30. travnja 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 142,36 CHF, odnosno 682,60 HRK (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan korištenja kredita), što iznosi 90,60 EUR sukladno sada važećoj valuti u Republici Hrvatskoj temeljem Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 57/22, 88/22, dalje u tekstu: ZUE). Vještak je naveo da su pojedini mjesečni iznosi razlika dani u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u kunama). Vještak dalje navodi da razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (31. siječanj 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan dospijeca pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita, iznosi ukupno 28.230,84 HRK što iznosi 3.746,88 EUR sukladno ZUE, te su pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza. Nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po obje navedene osnove, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, vještak navodi da preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 38.295,37 HRK, što iznosi 5.082,67 EUR sukladno ZUE (28.913,44 HRK glavnice, što iznosi 3.837,47 EUR sukladno ZUE i 9.381,93 HRK dospjelih nepodmirenih zateznih kamata, što iznosi 1.236,83 EUR sukladno ZUE). Vještak nadalje navodi da ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila, tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (30. travnja 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 1.051,19 CHF, odnosno 5.042,11 HRK (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan korištenja kredita) što iznosi 669,20 EUR sukladno ZUE. Vještak navodi da su pojedini mjesečni iznosi razlika dani u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u kunama). Navodi da razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (30. travnja 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan dospijeca pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita, iznosi ukupno 31.794,26 HRK, odnosno 4.219,82 EUR sukladno ZUE, a pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza. Vještak navodi da nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po obje navedene osnove, za

razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 46.218,30 HRK, što iznosi 6.134,22 EUR sukladno ZUE (36.836,37 HRK glavnice, što iznosi 4.889,03 EUR sukladno ZUE i 9.381,93 HRK dospjelih nepodmirenih zateznih kamata, što iznosi 1.236,83 EUR).

39. Tužiteljica i tuženik su tražili dopunu vještačenja, pa je onda stalni sudski vještak mr. sc. Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja izradio dodatni nalaz i mišljenje (list 380-381) u koji je sud izvršio uvid. Vezano za prigovore tuženika vještak prvenstveno ističe da je izračun iz osnovnog nalaza i mišljenja izrađen u skladu sa zadatkom postavljenim od strane suda, a navedeni prigovor kao i svi ostali navodi tuženika iz podneska od 5. travnja 2024., isključivo su pravne prirode te se o istima vještak ne može očitovati. Vezano za prijedlog tužiteljice za dopunu vještačenja bit će obrazloženo naknadno.

40. Na ovakav nalaz i mišljenje vještaka nije bilo prigovora stranaka, odnosno tuženik nije prigovara matematičkom izračunu vještaka, pa je sud u cijelosti prihvatio ovakav nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije mr. sc. Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, s obzirom da je vještak izradio nalaz i mišljenje temeljem dokumentacije u spisu.

41. Dakle, u navedenoj situaciji kada je financijski vještak izračunao da ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila, tada razlika obveza u razdoblju od dana dospelja prve obveze (30. travnja 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan dospelja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita iznosi ukupno 31.794,26 HRK, odnosno 4.219,82 EUR sukladno ZUE, to onda sud smatra da bi se uspostavila ravnoteža u odnosu između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca, da je tuženik dužan tužiteljici vratiti sve ono što je stekao temeljem takvog obračuna i to temeljem čl. 1111. ZOO-a. Kako je tuženik navedeni iznos stekao na temelju ništetne odredbe o vezivanju valute glavnice za švicarski franak, on je nepošten stjecatelj pa prema čl. 1115 ZOO-a tužiteljica na ovaj iznos ima pravo na zakonske zatezne kamate i to kako tužiteljica potražuje za svaki pojedini mjesečni iznos od trenutka plaćanja do isplate prema konačno specificiranom tužbenom zahtjevu od 15. rujna 2015., a sve prema izračunu razlika danih u Tabeli 1 iz nalaza financijskog vještaka. Stoga je odlučeno kao pod točkom IV. izreke presude.

42. Dakle, u navedenoj situaciji kada je financijski vještak izračunao da ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila, tada razlika obveza u razdoblju od dana dospelja prve obveze (30. travnja 2005.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 1.051,19 CHF, odnosno 5.042,11 HRK (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan korištenja kredita) što iznosi 669,20 EUR sukladno ZUE, to onda sud smatra da bi se uspostavila ravnoteža u odnosu između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca, da je tuženik dužan tužiteljici vratiti sve ono što je stekao temeljem takvog obračuna i to temeljem čl. 1111. ZOO-a. Kako je tuženik navedeni iznos stekao na temelju ništetne odredbe vezano uz promjenu

kamatne stope u razdoblju otplate kredita, on je nepošten stjecatelj pa prema čl. 1115 ZOO-a tužiteljica na ovaj iznos ima pravo na zakonske zatezne kamate i to kako tužiteljica potražuje za svaki pojedini mjesečni iznos od trenutka plaćanja do isplate prema konačno specificiranom tužbenom zahtjevu od 15. rujna 2015., a sve prema izračunu razlika danima u Tabeli 1 iz nalaza financijskog vještaka. Stoga je odlučeno kao pod točkom V. izreke presude.

43. Vezano za tuženikov prigovor prebijanja po osnovi tzv. negativnih razlika iz provedenog financijskog vještačenja kao neprijeporno proizlazi da je tužiteljica tijekom otplate kredita, doista u određenom razdoblju obzirom na niži tečaj valute CHF u odnosu na HRK i zbog promjene kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika, manje platila tuženiku iznos od 1.051,55 EUR. Međutim, uvjerenje je ovog suda da ukupni iznos kojeg je vještak utvrdio kao razliku zbog promjene tečaja valute CHF i zbog promjene kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika u visini od 4.889,03 EUR u konkretnom slučaju ipak nije trebalo umanjiti za tzv. negativne razlike. Naime, tužiteljica kao jedna od ugovornih stranaka spornog Ugovora o kreditu, ni na koji način nije, niti je mogla biti odgovorna za ništetnost odredbi kojima je u predmetnom Ugovoru ugovorena valutna klauzula, dakle glavnica kredita vezana za valutu CHF, a niti za ništetnost odredbi o promjeni kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika. Suprotno tome, ovaj sud drži da je u ovom ugovornom odnosu, isključivo tuženik taj koji je kao kreditor povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, a time i ovdje tužiteljice, zaključujući ugovore o kreditima korištenjem nepoštenih ugovornih odredbi.

44. Osim toga, valja naglasiti i to odredbe ZOO-a, koje reguliraju pitanje stjecanja bez osnove (čl. 1112. do 1120.), ne predviđaju pravilo uzajamnog vraćanja onog što je stečeno bez osnove, a isto tako nije ni po prirodi stvari takvo vraćanje moguće, zbog toga što u ovoj situaciji time što je tužiteljica za neke mjesece manje platila tuženiku zbog nižeg tečaja CHF i niže kamatne stope, nije došlo do prelaska imovine tuženika u imovinu tužiteljice bez pravnog osnova. Stoga na strani tužiteljice ne može postojati obveza bilo kakvog povrata tuženiku, pa tako ni po osnovi tzv. negativne razlike istaknute kroz prigovor prijeboja. Također ZZP/03 odnosno ZZP/07, kojim propisima je ustanovljena zaštita i to potrošača, a ne drugih sudionika, uključujući i banke, shodno čemu, po ocjeni ovog suda, nepošteno postupanje banaka uslijed ugovaranja odredaba koje su nepoštene, a time i ništetne, ne može se nagraditi pravom da od potrošača (konkretno ovdje tužiteljice) potražuje isplatu iznosa, kojeg potrošač u konačnici i potražuje upravo kao posljedicu ništetnosti pojedine ugovorne odredbe (onih kojima je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika).

45. Rukovodeći se prethodno iznesenim razlozima u točki 41. i 42. obrazloženja ove presude, u konkretnoj pravnoj situaciji prema stajalištu ovog suda, nisu ispunjene pretpostavke za prihvaćanje tuženikova prigovora prijeboja u ukupnom iznosu od 10.356,49 EUR. Dakle, tuženik nema pravo na prijeboj tzv. negativnih razlika u iznosu od 1.051,55 EUR, te iz istog razloga nema pravo na povrat iznosa za koji je tužiteljici umanjen neotplaćeni dio glavnice u iznosu od 9.304,94 EUR, pa je odlučeno kao pod točkom VI. izreke presude.

46. Što se pak tiče dijela eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva tužiteljice vezano za isplatu iznosa od 2.179,25 EUR, a koji se odnosi na razliku između glavnice prema obračunu u kunama s fiksnom kamatnom stopom na dan 30. rujna 2015. i glavnice preostale nakon konverzije, tužiteljica je navedeni dio tužbenog zahtjeva postavila tek svojim podneskom od 15. rujna 2025. i navedeno potraživanje ne temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi kao osnovni tužbeni zahtjev te osnovni eventualno kumulirani zahtjev iz tužbe koja je podnesena sudu 7. studenoga 2018. poštom preporučeno. Tuženik se protivio navedenom dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice ističući također da navedeni zahtjev do podnošenja istog 15. rujna 2025. nije ni postojao, te također ističe da korisnici kredita prema stavu Vrhovnog suda RH eventualno mogu imati zahtjeve ako konverzija nije provedena u skladu sa strogim Zakonom, a što smatra da ovdje nije slučaj. Također ističe i prigovor zastare na navedeno potraživanje.

47. Stalno sudski vještak za financije mr. sc. Zrinko Ručević iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja se vezano za prijedlog tužiteljice da vještak utvrdi preplatu anuiteta i za razdoblje nakon konverzije kredita, primjenjujući početnu kamatu i tečaj, neovisno od činjenice konverzije kredita ili podredno utvrdi za koji iznos je uvećana glavnica nakon provedene konverzije kredita očitovao u svom dodatnom nalazu i mišljenju (list 380-381). Vještak ističe da je prikazao izračun razlike između nedospjele glavnice kako ju je uzeo u obzir tuženik prilikom izračuna konverzije i nedospjele glavnice kakva bi bila na dan pod početnim uvjetima iz predmetnog ugovora o kreditu. Nadalje navodi da rekapitulacija na dan 30. rujna 2015. vezano za nedospjelu glavnica u EUR (usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR, prema dodatku ugovora iznosi 29.836,13 EUR. Ističe da je srednji tečaj RBA, ovdje tuženika, za 1 EUR na dan 30. rujna 2015. iznosio 7,632078. Stoga vještak navodi da nedospjela glavnica u HRK vezano za usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR, na navedeni dan 30. rujna 2015. iznosi 227.711,67 HRK, a nedospjela glavnica prema obračunu u kunama s fiksnom kamatnom stopom iznosi 211.286,82 HRK, pa onda manje priznati iznos umanjenja glavnice iznosi 16.424,85 HRK, odnosno 2.179,95 EUR, sukladno ZUE. Stoga vještak zaključuje da razlika između glavnice prema obračunu u kunama s fiksnom kamatnom stopom na dan 30. rujna 2015. i glavnice preostale nakon konverzije iznosi 2.179,95 EUR (primjenom fiksnog konverzijskog tečaja, sukladno ZUE) koji iznos nije bio obuhvaćen otpisom glavnice kod konverzije.

48. Na ovakav dodatni nalaz i mišljenje vještaka nije bilo prigovora stranaka, odnosno tuženik nije prigovara matematičkom izračunu vještaka, pa je sud u cijelosti prihvatio ovakav nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije mr. sc. Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja, s obzirom da je vještak izradio nalaz i mišljenje temeljem dokumentacije u spisu.

49. Navedeni dio eventualnog kumuliranog zahtjeva tužiteljice postavljen je tek podneskom od 15. rujna 2025., kako je već navedeno pod točkom 46. obrazloženja presude, a zahtjeva se isplata temeljem uvećanja glavnice nakon provedene konverzije kredita, koje se odnosi na preostalu glavnica nakon izračuna konverzije 30. rujna 2015. Sud smatra da ovdje valja također primijeniti petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a. Stoga kako je od 30. rujna 2015. do postavljanja ovog dijela tužbenog

zahtjeva za isplatu 2.179,95 EUR (15. rujna 2025.) prošlo više od pet godina, to je osnovan prigovor zastare tuženika te je odlučeno kao pod točkom VII. izreke presude.

50. Temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a tuženik je dužan tužiteljici nadoknaditi troškove ovog postupka u iznosu od 3.330,86 EUR. S time da je sud najprije ocijenio postotak uspjeha stranaka u parnici. Tužiteljica u ovom postupku nije uspjela sa osnovno postavljenim tužbenim zahtjevom, međutim djelomično je uspjela s eventualno kumuliranim podrednim zahtjevom vezano za osnovanost i visinu istoga sa 69 %. Tuženik nije uspio s prigovorom prijeboja, pa je u tom dijelu uspjeh tužiteljice 100 % vezano za osnovanost i visinu istaknutog prijeboja. Stoga kada se uzme postotak uspjeha tužiteljice, te tuženika konačni uspjeh tužiteljice gledajući osnov i visinu tužbenog zahtjeva iznosi 84 %.

51. Trošak tužiteljice sastoji se od zastupanja tužiteljice po punomoćniku – odvjetniku, a u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe, te sastav podnesaka od 11. ožujka 2019., 9. rujna 2019., 1. listopada 2020. i 13. ožujka 2023., te pristup na ročišta od 11. ožujka 2019., 5. listopada 2020., 21. siječnja 2021., 30. ožujka 2026. i 31. kolovoza 2026. po 100 bodova temeljem Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 9. t. 1. Tarife, sastav podnesaka izvan Tbr. 8. t. 1. Tarife i to 15. rujna 2025. i 24. kolovoza 2026. po 50 bodova temeljem Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 1100 bodova, što uz vrijednost 1 boda od 2,00 EUR temeljem Tbr. 54 Tarife iznosi 2.200,00 EUR, uz 25% PDV-a temeljem Tbr. 46 Tarife u iznosu od 550,00 EUR ukupno 2.750,00 EUR. Kako je tužiteljica uspjela u postupku s oko 84 % to razmjerno trošak tužiteljice iznosi 2.310,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 82,24 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak neophodnog financijskog vještačenja u iznosu od 464,52 EUR (prema traženju tužiteljice). Tužiteljica ima pravo i na odvjetnički trošak za naknadu troškova prijevoza za upotrebu vlastitog automobila sukladno Tbr. 50. t. 3. Tarife u visini 30 % cijene bezolovnog benzina od 100 oktana za svaki prevaljeni kilometar te trošak cestarine. Kako je punomoćnik tužiteljice-odvjetnik pristupio na ročište za glavnu raspravu 31. kolovoza 2026., te je isti koristio vlastiti automobil za prijevoz od svoje pisarnice u Splitu, Paraćeva 102 do sjedišta suda u Sesvetama i nazad to isti ima pravo na trošak po kilometraži od 2x423 km uvećan za 30 % cijene bezolovnog benzina od 1,66 EUR što onda iznosi 421,30 EUR, te trošak cestarine u iznosu od 52,80 EUR. Na sveukupni iznos parničnih troškova dosuđena je i zakonska zatezna kamata, temeljem čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a, a u skladu sa čl. 30. st. 3. Ovršnog zakona (112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24).

U Sesvetama 29. rujna 2026.

S U D A C
Andrea Herendić

ANDREA HERENDIĆ

Elektronički potpisano: 29.09.2026T13:40:04 (UTC:2026-09-29T11:40:04Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: fa8201b1-3165-47bb-a915-f8d4e84d628d

Općinski sud u Sesvetama

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se predaje putem ovog suda a za nadležni županijski sud, pismeno u 3 primjerka.

DNA:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun. na broj: 0186/372/MV

Broj zapisa: **9-3088d-dc857**

Kontrolni broj: **08e1d-d228b-39d0a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.